

Ερευνα των με-
γάλων καλλιτε-
χνικών ζητημά-
των.
Μελέται αισθητι-
κά, ιστορικά,
σκηνοθετικά,
σκηνογραφικά,
μουσικά, φιλολο-
γικά, κοινωνικά.
Δημοσιεύει τὸν
ἀριστοτεχνικὸν
τοῦ παγκοσμίου
θεάτρου
Κίνησιν διδάσκει.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
—
Ἑσπεριακοῦ Δρ. 50
Ἑσπεριακοῦ Φρ. 50
Ἀμερικανικοῦ Δολ. 3
Αἰγυπτίου Γ. Δ. 30
—
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
Δραχ. 2
—
Γραφεῖα
ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩ-
ΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕ-
ΣΜΟΥ 14 (Δεξα-
μενί).

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. 31.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ο ΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Ο "Αγγλος συγγραφεὺς Σοῦφτ, περιγράφων τοὺς ἀλλοκότους κατόικους μετὰ ἀγνώστου νήσου, λέγει, ὅτι ἦσαν τὸσον τερατωδῶς ὑδροκέφαλοι, ὥστε μετὰ κόπου κατάρθωναν νὰ στηρίζουν περιπατοῦντες τὸ ...περιττὸν βάρος τῆς κεφαλῆς των.
Ο αὐτὸς συγγραφεὺς θεωρεῖ, ὅτι αὐτοὶ οἱ τερατωδῶς ὑδροκέφαλοι κάτοικοι, ἀφαντάστως ὑποτυπώδους ἀντιλήψεως, διὰ νὰ μποροῦν νὰ συνεννοῦνται μεταξὺ των, εἶχαν πάντοτε κρεμασμένα ἀπὸ τὸν λαιμὸν των μεγάλα ξερὰ νεροκολοκύθια—τὸ παντὴν τῆς κεφαλῆς των—διὰ νὰ κτυποῦν τὸ κεφάλι τοῦ φίλου ἢ γνωστοῦ, μετὰ τὸν ὅποιον ἤθελαν νὰ συνημιλήθουν... Χωρὶς τὸ κτύπημα τῆς νεροκολοκύθας, ἦτο ἐντελὴς ἀδύνατον νὰ προκληθῇ ἡ προσοχὴ τοῦ ὑδροκέφαλου, ὁ ὅποιος μετὰ βλάβαν ἡμικλειστά ἐβάδιζεν ὡς αὐτόματον μὲλος καὶ μετὰ βίας ὑποδαστάζων τὸ ὑπερκείμενον δυσανάλογον βάρος τῆς ἄλλης νεροκολοκύθας.
Αὐτοὺς τοὺς μακαρίους κατοίκους τῆς ἀγνώστου χώρας τοῦ Σοῦφτ θυμολογεῖ ὅσκις γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀδικαιοσύνης, ἀσέβειας, ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας τῶν διαφόρων Ὑπουργείων τῶν Οἰκονομικῶν, τὰ ὅποια μέχρις ἐνοχλητικότητος δὲ ἄλλεπαλλήλων ὑπομνημάτων παρακληθέντα ὑπὸ τοῦ Σωματείου Ἡθοποιῶν νὰ δώσουν ἐπὶ τέλους τέρμα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ κεφαλικοῦ φόρου τῶν ἠθοποιῶν, ἔκριναν εἰς ἀπάντησιν σκόπιμον νὰ δένουν αἰωνίως ὑποσχέσεις κατὰ κανὼνα ἄνευ ἐξαιρέσεως ἀνεκτελέστους.
Ἐξηγουμαι.

Εἰς τὰ θεάτρα εἰσέρχονται χωρὶς νὰ πληρώσουν οὔτε λεπτὸν—ἔχουν ἀτέλειαν κατὰ τὴν οἰκονομικὴν φρασολογίαν—οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, οἱ δημοσιογράφοι καὶ μερικοὶ ἄλλοι προνομιοῦχοι, ἀντλοῦντες ἀγνωστον πόνον τὸ δικαίωμα ἐλευθερίας καὶ ἀτελοῦς εἰσόδου.

Τώρα ἀς τοιμήσῃ νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν θύραν οὐδὲν ποτε θεάτρου ἑνὰς ἠθοποιῆς. Βῆμα δὲν κάνει ἂν δὲν πληρώσῃ τὸν κ. φ. α. λ. κ. δ. ν. φ. ο. ν., εἰς τὸν ὅποιον μερικὸν ἐπιχειρηματίας ἔχουν προσθέσει μερικὰ κέρματα διὰ τὸ ἀντίκρουμα ἐνδεχομένης ζημίας των.

Μάλιστα, κύριοι διάφοροι Ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

Οἱ ἠθοποιοὶ εἰσέρχονται εἰς τὸν π. ο. δ. ν. σ. π. ε. τ. ο. ν. π. λ. η. ρ. ὡ. ο. ν. φ. ο. ν. Οἱ ἐλάχιστοι ἠθοποιοὶ ποῦ συμβαίνει νὰ εἶνε ἐλεύθεροι ὑπηρεσίας ἢ ἄνευ ἐργασίας καὶ πηγαίνουν νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ τὰ τελευταῖα καθίσματα τῆς πλατείας τὴν παράστασιν.

Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἰδικούς μας θεάτους αὐτοὺς ὁ φόρος εἶνε ἐλάχιστος, χωρὶς βέβαια διὰ τοῦτο νὰ παύῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἐπείσχυον τὸ μέτρον.
Ἀλλὰ εἰς τοὺς ξένους θεάτους, μετὰ τὸ πανάκριστο εἰσιτήριον τῶν 150 δραχ., οἱ ἠθοποιοὶ πληρώνουν, ἐπληρώσαν ἤδη εἰς τὰς παραστάσεις τῆς κ. Σερζίν, φόρον δρ. 25.

Μὴ διατάσσῃ νὰ ταραχθῇ, κύριε Ὑπουργέ τῶν Οἰκονομικῶν. Εἶνε καὶ κατὰ ἄλλο.

Ο νόμος ποῦ ρυθμίζει τὰ τοῦ φόρου τῶν δημοσίων θεαμάτων εἶνε τὸ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΣΚΗΝΗΝ ΤΟΥ ΑΕ.ΜΗΗΣΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΑΛΚΗΣΤΙΣ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ Α.

Τὴν 22 Νοεμβρίου 1901 ἐμφανίστο ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ χειμερινοῦ Βασιτεῖ (παρὰ τὸ ἤδη θεάτρον Κυβέλης) ἡ ὑπὸ τοῦ Κωνστ. Χρηστομανοῦ ἰδρυθεῖσα «Νέα Σκηνή» μετὰ μύστας τὰ ἐλκετότερα στοιχεῖα τῆς διαλυθείσης Βασιλ. Δραματικῆς Σχολῆς.
Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ μίαν ἐκ τῶν ὁρασιτέρων εἰς σύνολον σκηνῶν τῆς Ἀλκήστιδος τοῦ Ευριπίδου, τῆς ὁποίας ὑπόθεσις ἐμφυχωτῆς-σκηνωτέτης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἐκλυπὸν ποιητὴς τῶν «Ορχικῶν Στροφῶν» καὶ συγγραφεὺς τοῦ Βιβλίου τῆς Αἰτοκρατείας Ἑλισάβετ ἀναδημοφγῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ

Θεάτρου Κωνσταντίνου Χρηστομανοῦ. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ οἱ τότε μύστας τῆς Νέας Σκηνῆς κ. Ἀγ. Σικελιανὸς (ὁ σημερινὸς ἐκλεκτὸς ποιητῆς), κ. Ἀγ. Χουσομάλλης, νέος σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου, τοῦ ὁποίου μὴ διαφεύγει τὸ ὄνομα, κ. Γεωργίου Ροδάκης γλύπτης, Νέλλη Δαναοῦ (ἀποθανούσα) κ. Κυβέλη ἡ στηριζομένη εἰς τὴν στήλην τῶν ἀνακτόρων, Εὐμαμένη Σανθὰκη-Ἀλκήστις (ἀποθανούσα πρὸ καιροῦ εἰς τὸ Παρίσι), κ. Νίκος Παπαγεωργίου-Ἀδμήτος, δ. Ἑλπίς Σανθὰκη (ἡδὴ κ. Καραπαναγιώτη), κ. Ἀλεξάνδρα Βορτσάνου, δ. Τασία Μαρινάκη, τοῦ ἐπομένου μὴ διαφεύγει τ' ὄνομα, Νίκος Ραυτοπόλος ἀποθανὼν πρὸ ἐτῶν, καὶ Λήμος Βορτσάνος.

Ἡ Ἀλκήστις ἐπαίχθη τῇ συνοδείᾳ τῆς μουσικῆς τοῦ Γκλόου.

Ποτεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι διὰ πρῶτην φοράν κατὰ τὴν παράστασιν ἀρχαίας τραγωδίας δάκρυα πραγματικά καὶ ἄφθονα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θεατῶν τῶν τότε κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς Ἀλκήστιδος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀρχαϊκωτάτης ἀναπαράστασιν ἐκφορὰν τῆς νεκρᾶς βασιλίσσης.

Π. Καλ.

ὡν ἐξωφρενικὸς, ὥστε ὁ ἠθοποιὸς ἐνὸς θεάστου, ποῦ δὲν εἶχε ρυλὸν εἰς τὸ παρὶδόμενον ἔργον καὶ βέλαι—ἀλλὰ καὶ πρέπει—νὰ παρακολουθῇ τὴν παράστασιν ἀπὸ τὴν πλατείαν, υποχρεῶνεται νὰ πληρώσῃ φόρον.

Μάλιστα. Μάλιστα.

Τώρα, κύριε Ὑπουργέ, μπορεῖτε νὰ σηκωθῇτε καὶ διὰ νὰ δώσετε ἀτέλειον εἰς τὴν δικαίαν ὀργὴν σας, πείσατε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸ κουμπι, καλέσατε τὴν ἄρμόδιαν ὑπηρεσίαν σας καὶ ἐρωτήσατέ την. Διὰ νὰ σὰς ἀποκριθῇ ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ θὰ χρειασθῇ νὰ σὰς πληροφορήσῃ, ὅτι τὸ Σωματεῖον Ἡθοποιῶν ἔχει μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς κάμει ἕνα σωρὸν προφορικὰ καὶ ἔγγραφα δικαιώματα, εἰς τὰ ὅποια πάντοτε ἐδίδετο ἡ σχετικὴ ὑπηρεσιακὴ ὑπόσχεσις χωρὶς ποτὲ νὰ ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑθνικοῦ Τυπογραφείου.

Κύριε Ὑπουργέ τῶν Οἰκονομικῶν.

Εὐδαρστηθῇτε νὰ κάμει τὴν γενναίαν, τὴν ἀξίαν πολιτισμένην Κράτους χειρονομίαν καὶ ἐπιτρέψατε εἰς τοὺς βιοπαλαιστάς ἠθοποιούς νὰ μ. π. α. ἡ. ο. ν. σ. π. ε. τ. ο. ν. χωρὶς νὰ πληρώσουν τὸν γενεσιγενὲς κεφαλικὸν φόρον.

Τερματίσατε μίαν κατὰστασιν ἐκθέτουσαν τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Κράτους, τὸ ὅποιον, ἐνῶ χάρις εἰς τοὺς ἰδρωτάς τῶν ἠθοποιῶν εἰσπράττει μετὰ τὸ ἕνα χερί δεκάδας ἐκατομμυρίων, μετὰ τὸ ἄλλο κατακεφαλιάζει ἀλύπητα τοὺς παραγόντας ἐνὸς τόσον σοδαροῦ ἐσόδου.

Κύριε Ὑπουργέ, περιμένοντες.

Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΞ ΡΑΪΝΧΑΡΤ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΥΠΟ ΚΑΡΛ ΣΕΚΕΡ

Εἰς τὸν μέγαν τῆς σκηνῆς μας ἀναμορφωτὴν, τὸν ἀκούραστον σκηνοθέτην καὶ διευθυντὴν τριῶν θεάτρων κ. Μάξ Ραίνχαρτ, ὅφειλλο μερικὴς ἀπὸ τῆς θαυμασιωτέρας ἀναμνήσεως τῆς ζωῆς μου, σχετικῶς μετὰ τὸν ζωντανεῖα ποῦ χάριξε εἰς τὰ ἔργα ποῦ διδάσκει εἰς τὰ θεάτρα του. Συχνὰ, καὶ ἰδίως τις πρῶτες ἡμέρας τῶν δοκιμῶν, ὁ Ραίνχαρτ εἶνε ἐν τῇ σκηνῇ. Μετὰ τὸ μαῦρο σάκκο του στέκεται πολὺ κοντὰ στὸν ἠθοποιόν, ποῦ ἀγωνίζεται νὰ δημιουργήσῃ τὸ ρόλο του.

Ἐν τῷ ῥαγματὶ στέκεται πολὺ κοντὰ. Τοῦ εἶνε ὁ καλλιτέρας σ. υ. ν. ἀ. δ. ε. λ. φ. ο. σ. φ. ἰ. λ. ο. σ. υ. ν. ε. ρ. γ. α. τ. η. σ. καὶ ὁ δ. η. γ. ο. σ.

Καταβυθνεῖ τὸν ἠθοποιόν ἐπὶ ἐπιδικώμενον χωρὶς νὰ μιλῇ πολὺ, μετὰ ἀδάστα σπρῶνίματα. Μετὰ τὸ φατεινὸ βλέμμα του, μετὰ τῆς κεφαλῆς κίνησιν καὶ ἐπεὶ μετὰ δύο-τρία λόγια τὸν ἐδηγεί ἐκεῖ ποῦ θέλει. Καὶ ὅταν ὁ ἠθοποιὸς ἐπιτύχῃ ἕνα καλὸ νόον, μίαν σωστὴν ἐκφράσιν χειρονομία σύμφωνη μετὰ τὰ λόγια, τότε ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὀλιγολόγου δασκάλου του ἕνα σιγανὸ «λαμπρά», συνοδευόμενον μετὰ ἕνα χαμόγελο καὶ κίνησιν τῆς κεφαλῆς ἐπιδόκιμωστικῇ.

Καὶ νὰ ποῦ τώρα ὁ ἠθοποιὸς εἶνε ἐντελὴς βέβαιος, πατεῖ γὰρ ἐπὶ τὸ ἑδαιόμιστον ἐντὸν ἑαυτοῦ του καὶ ἐπὶ τὸν τάλαντό του. Τόνοι, ἐκφράσεις, χειρονομίες, κινήσεις, εἶν' ἐν τάξει. Ὁ ἠθοποιὸς συνέλαβε τὸν ρόλον του.

Αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ἠθοποιὸς, τρῶει μὴ λέει ἢ μὴ φράσι. Ἀμέσως ὁ Ραίνχαρτ τὴν ἀπαλείπει ἐπιτηδεύματα καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνει μετὰ τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς ὁ ἠθοποιὸς τὴν

ἐναλλέξ καὶ ἐαφνικὰ ὅλη ἡ φράσις πέρνει μίαν νέα ζωὴ, ἐκεῖ ποῦ φαινότανε τέλεια νεκρή.

Καὶ τὸ ἔργο προχωρεῖ.

Σιγά-σιγά καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ Ραίνχαρτ ἀποδοκιμαζέει κάθε κακὸν νόον, κάθε ἀσχημὴ κίνησιν. Ὅσο ἡσυχος εἶνε ἐν τῇ ἀρχῇ διὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κειμένου, τόσο γίνεται ἀεκίνητος ὅταν χρειάζεται νὰ ζωντανέψῃ μίαν σκηνὴν συνόλου.

Τότε τρέχει, ἀρπάζει τοὺς ἠθοποιούς ποῦ βρίσκονται κοντὰ του, τοὺς φέρνει ἐπὶ τὴν μέσην τῆς σκηνῆς, περτεῖ ἐπὶ τὰ γόνατα, σηκώνει τὰ χεῖρα, γίνεται ὁ ἐμφυχωτῆς ὁδηγός, καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους σπυρδεύει ἐπὶ τῇ μαχῇ. Ὁ Ραίνχαρτ δὲν εἶνε δούλος τῶν τεχνικῶν φράσεων ἢ ὅρων ποῦ ἀπαντῶνται ἐν τῇ ἀσκήσει βιβλίου πραγματευόμενα γιὰ σκηνοθεσίαν. Ἐχει κατὰ ἄλλο σοβαρώτερον νὰ κάμῃ. Στέκεται μετὰ τὴν σκηνὴν τοῦ συγκεντρωμένου κοντὰ ἐπὶ τὴν ποιητὴν τῆς φράσεως, γιὰ τὴν ἀσθάνειαν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀντικαταστάτην καὶ συνήγορον του, καὶ ὁ μεγαλειώτερος πόθος του εἶνε νὰ συνδῇ τὸσον στενὰ μετὰ τὸ ἔργον, ὅσο καὶ ὁ ποιητὴς ὅταν τὸ δημιουργοῦσε.

Γιὰ τὸν Μάξ Ραίνχαρτ μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ὑπερήφανα καὶ ταπεινά λόγια ποῦ εἶπε ὁ Φρενιερικός :

«Εἶνε ὁ πρῶτος ὑπηρετὴς τοῦ θεάτρου».

Ἐχει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴν ὑβρίζῃ ποτὲ, καὶ μετὰ τὸν τρόπο νὰ προσπαθῇ τὸν νεοκτὸν ἠθοποιόν, ποῦ εὐκολὰ τὰ χάνει. Τὸν πέρνει κατόπιν ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ ὑποδεικνύει ἐν ποῖα σημεία ὑστερεῖ.

Εἶνε ἐξαιρετικὸς ψυχολόγος καὶ γνωρίζει καλὰ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἠθοποιῶν του, ἰδίως ὅταν εἶναι καὶ καμὴ μετὰ τὰ πείσματα τῶν διαφόρων «Ἀστρῶν». Ὑπάρχουν ἠθοποιοὶ οἱ ὅποιοι δὲν δέχονται παρατηρήσεις καὶ ἀπὸ τὸν καλλιτέραν σκηνοθέτην.

Ὁ Ραίνχαρτ τοὺς διορθώνει διὰ μέσου ἄλ-

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ο ΚΙΝΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Εμερτήσατε από περιέργειαν πύ-
σα θέατρα εργάζονται εν συγκρίσει
πρὸς τοὺς κινηματογράφους εἰς τὴν
πρωτεύουσαν;

Ακούστε λοιπὸν, σκεφθῆτε καὶ
συμπεράνατε.

Θέατρα π. ε. ν. τ. ε. καὶ κινηματο-
γράφοι δ. ὠ. δ. ε. κ. α. «Ὡστε, καθὼς
βλέπετε οὐ ἐνδιαφερόμενοι, ὁ κινη-
ματογραφικὸς κίνδυνος πλησιάζει
βραδέως ἄλλ', ἀσφαλῶς. Γρηγορεῖ-
τε καὶ ἔτι μοι εἰς τὸ πρῶτον σὺνθημα
τοῦ Σωματείου Ἡθοποιῶν, ἂν δὲν
θέλετε νὰ ἐξορισθῆτε ἀπὸ τὴν Ἀ-
θήναι καὶ νὰ λάβετε τὴν ἀγούσαν, ὅχι
πρὸς τὰς πρωτεύουσας τῶν Ἑπαρ-
χιῶν, διότι καὶ ἐκεῖ θὰ βρῆτε ἐγκα-
θιδρυμένο τὸ ἀμειλικτο ἐχθρὸν, ἀλ-
λὰ πρὸς τὰς κωμοπολῖεις καὶ τὰ διά-
φορα χωρία.

Τὼν φρονιμῶν ὀλέγα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ΤΟ ΦΩΣ

Μάλιστα, ὦ Ἕλληνες μου, ἀπὸ τὴν Τουρ-
κίαν τὴν ἀναγεννημένην καὶ ἀλματικά προχω-
ροῦσαν εἰς τὴν γενικὴν πρόδον, μᾶς ἔρχεται
ἕνας γερός-γερός μπάτσος σ' ἐμᾶς τοὺς τὰ
πάντα εἰδότες καὶ μὴ δ' ἐν
ἐπιστάμενους.

Διαβάστε αὐτὰ πού μᾶς γράφει ὁ ἀνταπο-
κριτὴς μας στὴ Βιέννη κ. Κωνστ. Δ. Οἰκονό-
μου καὶ πάρτε τὸ μερικὸν σὰς ἀπὸ τὸ μπάτσος.
«Τὸ κρατικὸν ὠδεῖον τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως—διαβάλλει εἰς ἡμεῖς γεμαντικὸν μουσικὸν
περιοδικὸν τοῦ Ὀκτωβρίου—ἔλαβε παρὰ τῆς
Κυβερνήσεως 20 χιλ. λίρας διὰ διαλέξεις καὶ
κούρσας πρὸς ἀναζωογόνησιν τῆς λαϊκῆς Τουρ-
κικῆς μουσικῆς, καθὰ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν
τῆς ὁργανώσεως διαγωνισμοῦ Τούρκων συν-
θετῶν.

Τὸ ὠδεῖον θὰ προσπαθῇ νὰ κάμῃ τὴν
Τουρκικὴν μουσικὴν λαϊκὴν, δι' ἐκδόσεως φω-
νογραφικῶν πλακῶν με Τουρκικὴν μουσικὴν.
Προβλέπονται διάφοροι ἀλλιτεχνικαὶ περι-
δείαι εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν, με τὴν ἐλπίδα
ἐπιτυχίας τῶν προπαγανδιστικῶν σκοπῶν.»

Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Τμημά-
των (Θιάσων) νὰ στείλουν εἰς τὴν Γραμματεῖαν
τὸ ταχύτερον ἀκριβεῖς καταλόγους ὅλων ἐν γένει
τῶν μελῶν πού ἐργάζονται, καὶ ὅσον λήγοντες
μετὰ δέμητον τοῦ ἔτους, πρέπει νὰ τακτοποιηθῶν
οἱ λογαριασμοὶ ἐνὸς ἐκάστου εἰς τὰ εἰδικὰ βι-
βλίαι, καὶ ἀπ' ἐτέρου νὰ λαμβάνουν τακτικὰ τὸ
φύλλον, μὴ ἀμελοῦντες νὰ γνωστοποιῶν ἐγκαίρως
πᾶσαν ἀλλαγὴν διευθύνσεως.

(Ἡ Ἑκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ)

ΤΥΠΟΙΣ: Καταστημάτων «Ἀχρόπολεως»
(Τμήμα Ἀντιτυπίας)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΑΥΠΤΙΚΗ

Εἰς τὴν Ρωσίαν εὐρήθησαν ἐσχάτως γράμ-
ματα τοῦ Τολστόϊ χρονολογημένα ἀπὸ τὸ 1870—
1880, καὶ τὰ ὅποια εἰσὶν νῦν εἰς αὐτὴν τὴν
ἐποχὴν τῆς ζωῆς, σχετικῶς μετὰ τὴν θερησκευτικὴν
καὶ τὴν ἠθικὴν κρίσιν, πού διήρχετο.

Ἐκτὸς αὐτοῦ περιέχουν ἐνδιαφερόσας πλη-
ροφορίας διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μουσικῆς ἀνατο-
νίας καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς θρησκείας ἀστυν-
τοῦ Τολστόϊ.

Ὁ βιολιστὴς Δαυὶδ Κράϊν, ἐκ τῶν καλλιτέ-
ρων καθηγ. τοῦ ὠδεῖου τῆς Μόσχας καὶ σολίστ τῆς
Ὀπερας, ἀπέθανε πρὸ πινος ὑπὸ τὰς οἰκτοτέρας
συνθήκας λόγῳ καταχρήσεως μορφίνης, ἡ ὅποια
κατέληξεν εἰς δέξιαν μανίαν.

Στὴ Βιέννη γίνονται ὑποχρεωτικὸν διὰ τὰ
σχολεῖα τὸ μάθημα τῆς Κ ο λ υ μ β η τ ι κ ῆ ς,
παρεχόμενον δωρεάν εἰς τὰ παῖδια τῶν κοστω-
μιῶν.

Σ' ἐμᾶς παρόμοιο μέτρον περικτενέει ἀφοῦ ἔ-
χουμε τὴ θάλασσαν στὰ πόδια μας καί... δὲν πλησι-
άζουμε.

Μεγάλη συζήτης ἐσχάτως στὴν Ἰσπανίαν
περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Θεοδωρίστου τοῦ θρυλικῶ δὲν
Κιχώτη.

Ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο ἔδωκεν ὁ δήμαρχος τοῦ
Τουπόζο—πατρίδος τῆς ἐκλεκτῆς τοῦ δὲν Κιχώ-
του.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Η. ΓΑΡΣΣΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παραστάσεως ἀπὸ τῆς
σκηνῆς τοῦ Παρισίου θεάτρου «Στουντιό
τῶν Ἡλυσίων» τῆς κωμῆδίας τοῦ Ἰταλοῦ συγ-
γραφέως Λουίτζι Ἀντονέλλι «Ὁ ἄνθρωπος
πὺρ σταντὰτὶ με τὸν ἐαυτὸν», ὁ διαπρε-
πὴς κριτικὸς κ. Γαβριήλ Μπουσσού, μεταξὺ
τῶν ἄλλων, ἔκαμε λόγον καὶ περὶ ἐνδεχομένης
ἐπιδράσεως τοῦ Ἀντονέλλι ἐπὶ τοῦ Πιραν-
τέλλο, καθόσον ἡ τεχνολογία τοῦ πρώτου
προηγήθη χρονολογικῶς τῆς ὁμοίας τοῦ δευ-
τέρου.

Τὴν ἐξήγησιν τοῦ ζητήματος παρέχει τὸ ἐ-
πόμενον γράμμα, πού ἐστὶν ἐκ τῆς θεα-
τρικῆς Παρισίνης ἐφημερίδας «Κωμῆδία» ὁ
Λουίτζι Ἀντονέλλι, καὶ ὅπου τὰ πράγματα ὁ-
μιλοῦν τὴν γλῶσσαν τῆς εἰλικρινείας.

«Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐμπεριστατωμένην κριτι-
κὴν πού ἐγράψατε περὶ τοῦ ἔργου μου «Ὁ
ἄνθρωπος πὺρ σταντὰτὶ με τὸν ἐαυτὸν».

Διακῆς μου πόθος ἦτον ἀνάκεν νὰ κριθῶ
εἰς τὸ Παρίσι, πράγμα πού εἶνε ὁ κυριώτερος
σκοπὸς πρὸς τὸν ὁποῖον τείνουν οἱ διανοούμε-
νοι ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἀγνοεῖ ὅτι ἔχω γεννηθῆ
μέσα εἰς τὸν κορινθὸν ἐνὸς δένδρου καὶ ὅτι ζῶ
κοντὰ εἰς ἕνα δάσος.

Ἐνῷ δὲ εἰνέτο εἰς τὸ Παρίσι ἡ γενικὴ δο-
κιμὴ τῆς κωμῆδίας μου, ἐγὼ ἔστηνα δίκτυα στὰ
πουλιά, πού ξεχειμωνιάζουν μέσα στὰ μύρτα
τοῦ δάσους τῶν ἐλάτων.

Αὐτὸ τὸ γράφω διὰ νὰ μὴ φανῇ περιέργω
τὸ ὅτι ἀγνοῶ τελεῖας τὰ ἔργα «Ἐξ πρόσωπα

τῆ Ντουλταίνεας—ὁ ὁποῖος ἀπῆλθε νὰ ἰδρῶθῃ ἔ-
να τεράστιον ἀγαλμα τοῦ δὲν Κιχώτη ἐφίππου εἰς
τὸν περιφραγμένον ἀρχαιολογικὸν καὶ μέσα εἰς τὴν κοι-
λιά του νὰ ὑπάρχῃ ἐξοδότησι φαγητοῦ.

Ἄν ἡ εἰδήσις ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν,
δὲν θὰ μᾶς παραξένευε.

Ἡ Ὀπερα τοῦ Βελιγραδίου, μολοντὶ ἔχει
κάθε χρόνον παθητικόν, δὲν ναυαγεῖ, διότι ἐπικου-
ρεῖται μερικὰ ἐκατομμύρια δηνάρια ἀπὸ τὸ Κρά-
τος.

Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ σκέπτονται πολὺ διαφορε-
τικώτερα ἀπὸ τὸ δικὸν μας Κράτος, ὅπου ἔχει ἄ-
ναρχὴν εἰς δόγμα: «Ἡ σκέψις μας εἶνε νὰ μὴν ἔ-
χωμε καμμίαν σκέψιν».

Ἡ ἐφευρέσις τοῦ ραδιοῦ κ. Κιούρι ἐπρόκειτο
κατ' αὐτὰς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Κοπεγχάγην, διὰ
νὰ συνεργασθῇ μετὰ τὸν καθηγητὴν Νίλλ Μπόρ.

Διὰ νὰ τὴν παραλάβουν ἔσπευσαν εἰς τὸν
σταθμὸν ὅλοι οἱ ἐν τῇ αἰᾷ, ἀλλὰ ἐπερίμεναν ὀκτώ.

Ἡ κυρία Κιούρι μόλις ἀντελήφθη τὴν ἐπι-
σημον δεξιῶν, ἐσῆκωσε τὸ γυναικ. χαμῆλωσε
τὸ καπέλλο τῆς καὶ πέρασεν ἀπαράτηρη μέσῃ
ἀπὸ τοῦ ἀναμεινόμενου ἐπιστήμου.

Δὲν ἐγλύττωσεν ὅμως ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ δη-
μάρχου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσεν εἰς τὸ ἐξοδότησιον κα-
τὰ τὴν ἐξενέδριση μετὰ τὴν προσφώνησιν του.

Ζητοῦν συγγραφάει καὶ «Ἐτοί εἶνε, ἂν ἔτσι
νομίζετε», τὰ ὅποια εἶνε κατὰ μερικὰ χρόνια
μεταγενέστερα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μου «Ὁ ἄνθρω-
πος πὺρ σταντὰτὶ με τὸν ἐαυτὸν» καὶ ὁ
«Ὁ μῦθος τῶν τριῶν Μάγων» ὅπου ἐπραγμα-
τεύθηκα, καὶ εἰς εὐρυτάτην ἀνάπτυξιν, τὸ πρό-
βλημα τῆς ψυχολογικῆς σχετικότητος τῆς ἀν-
θρωπίνης ἀληθείας. Ἐγραψα τὸ ἔργον «Ὁ
ἄνθρωπος πὺρ σταντὰτὶ με τὸν ἐαυτὸν»
εἰς τὰ 1915. Τὴ μόνον κωμῆδιάν τοῦ Λουίτζι
Πιραντέλλο πού εἶδα νὰ παριστάνεται εἶνε
«Ὁ Ἑρρίκος ὁ Δ'».

Καθορίζω αὐτὰ τὰ σημεῖα μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ
ἐμπροδίσω τὴν δημιουργίαν παρεξηγήσεων, καὶ
διὰ νὰ βεβαιώσω, ὅτι δὲν γνωρίζω τὸ «Πι-
ραντέλλου ἔργον», τοῦ ὁποῖου, κατὰ τοὺς Γάλ-
λους κριτικούς, εἶμαι πρόδρομος, πρᾶγμα πού
ἐγὼ ἐπίσης δὲν γνωρίζω.

Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι ἐνῷ ὁ Ἀν-
τονέλλι ἔσθηνε στὸ δάσος παγίδες γιὰ τὰ πολ-
λιά, ὁ Πιραντέλλο ἔκανε τὸ ἴδιο στοὺς ἀνθρώ-
πους μετὰ τὴν ἰδιόρρυθμὴν τεχνολογίαν του.

Ἐνῷ ὁ Ἀντονέλλι ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν
ἀπόλαυσιν τοῦ οἰγῆς τοῦ δάσους, ὁ Πιραν-
τέλλο, ἄνθρωπος συγχρονισμένος, κατεγίνετο
εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ θορύβου περιοδεύων
ὡς θιασάρχης μετὰ τὸν θιασόν του, καὶ ἰδρύσας
τέλος τὸ Θέατρον τῆς Τέχνης εἰς τὴν Ρώ-
μην.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ περισσότερον
κερδισμένος καὶ με ποῖον θὰ ἀσχοληθῇ ἡ ἱστο-
ρία τοῦ θεάτρου δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μαν-
τευθῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΜΑΝΗΣ

ΟΔΟΝΤΟ-ΓΙΑΤΡΟΣ

Ὁδὸς Κανάρη 26

Συνιστάται ἐκθύμως ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν
Θέατρον διὰ τὴν ἀκραν εὐσυνειδησίαν καὶ ἐν-
σημονικὴν ἱκανότητά.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΪΨΕΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ.-ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ.-Ο ΪΨΕΝΙΣΜΟΣ.
Ο ΪΨΕΝ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 300ν φύλλον)

Εἰδικότητα. Γιὰ μένα ἡ ἐλευθερία εἶναι ὁ
πρῶτος δόξος τῆς ζωῆς. Οἱ συμπατρι-
οῖ μου δὲν πολυκοινοῦνται διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐ-
πιθυμοῦν νὰ ἔχουν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ συμφωνοῦν πρὸς
τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόμματος ὅπου ἀνήκουν. Διὰ τοῦ-
το, κ' ἐπειδὴ ἐγγνώρισα καλὰ τὰ διάφορα κόμματα,
ἔχει κραταιωθῇ εἰς τὴν ἀντιλήψιν μου ἡ πεποίθισις,
ὅτι ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἡ προσκόλ-
λησις εἰς ἕνα κόμμα ἔχει κατὰ τὸ διεφθαρμένον.

Ὁ Ϊψεν ἀσφένευε νὰ ὁμιλῇ δημοσίᾳ. Ἐν τού-
τοις δύο φορὲς δὲν κατώρθωσε ν' ἀταλλαγῇ ἀπὸ
αὐτὴν τὴν ἀγγαρείαν κατὰ τὸν συμπόσιον πού ἐδό-
θη ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τῆς Νορδηνίας πρὸς ἐορτα-
σμὸν τῆς ἐπανόδου του εἰς τὴν πατρίδα, καὶ κατὰ
τὴν ἡμέραν τοῦ ἰωβιδαίου του. Τοῦτοντιὸν δὲν ἤ-
ναιτο νὰ γράφῃ εἰς λευκάματα, πράγμα πού συ-
νηθίζεται πάρα πολὺ στὴ Νορδηνία.

Τὰ ποιήματα τοῦ Ϊψεν εἶναι ἰδέαι ὑποκειμενικά,
ὅπου, σύμφωνα μετὰ τὴν τακτικὴν τῶν ποιητῶν τοῦ
Βορρᾶ, προέχει τὸ ὑψηλὸν τῆς ιδέας καὶ τὸ μεγα-
λεῖον τοῦ αἰσθηματος.

Ὁ Ϊψεν ἔχει μεγάλην ιδέαν περὶ τοῦ ὁλοῦ τοῦ
συγγραφῆς. Δι' αὐτὸν τὸ ὅλον τοῦ γράφει δὲν
χορηγεῖ δικαίωμα, ἀλλὰ δημιουργεῖ ἱερὸν καθήκον.

Ἐἶναι ἀμετρος εὐτυχία ἡ κατοχὴ τοῦ «συγγραφε-
ικοῦ δώρου», τὸ ὁποῖον συνεπάγεται μεγάλην εὐθύ-
νην καὶ αὐστηρότητα διὰ τὸν πνευματικὸν δημιουργόν.

Πρὸς τὴν μυθιστοριογράφον Λάουραν Πέτερσον,
πού ἠρώτησεν ἂν πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὸ φιλολο-
γικὸν στάδιον, ὁ Ϊψεν ἀπάντησε: «Χρειάζεται γι' αὐ-
τὸ κατὰ περισσώτερον ἀπὸ τὰς φυσικὰς διαθέσεις.
Ἀπαιτεῖται κατὰ πᾶν νὰ γεμίσῃ τὴν ζωὴ καὶ χρῆσι-
μενὴ ὡς ἀφειρητὴ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς φαντασίας.
Διανοητικῶς, δὲν δημιουργεῖ κανεὶς, ἀλλὰ γράφει
βιβλίαν.

Ὁ Ϊψεν εἶναι δημιουργός. Ἡ ποιητικὴ δημιουρ-
γία του εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καταστάσεων τοῦ
πνεύματός του καὶ τῶν ἠθικῶν του κρίσεων. Ἐκεῖ
ἔγκειται τὸ μυστικὸν τῆς πραγματικῆς, εἰλικρινοῦς
καὶ ἀγνῆς ἐμπνεύσεως τῶν ποιημάτων καὶ τοῦ θεά-
τρου του, τὸ μυστικὸν τῆς δυνάμεως τῶν καὶ μᾶς ἀ-
νυψῶν πρὸς τὰς αἰωνίους κορυφὰς τοῦ καλοῦ καὶ
τοῦ ἰδανικοῦ.

(Προσεχωῖς: Ὁ Ϊψεν δραματογράφος. Ἀ-
νάμνησις τῶν ἔργων του).

Π. Κ.

ΝΟΜΙΚΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΑΤΕΙΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΜΠΑΜΙΑΣ

ὁδὸς Νικηταρᾶ 10

ΔΗΜΟΣ Π. ΒΑΡΖΕΛΙΩΤΗΣ

Δικηγόρος
Νικηταρᾶ 10Α

ΕΤΟΣ Β'.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ»,

ΕΡΓΟΝ 2

PARKER & JACOBS

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΤ' ΜΟΥΣ

ΔΡΑΜΑ ΣΠΡΑΚΤΟ

Μετάφρασις Π. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ

Παραστάθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι—Θέατρον Ἀντουαν 17 Ὀκτωβρίου 1904

ΠΡΟΣΩΠΑ

Οὐάιτ
Ἐρμπερτ—γυνὸς του
Ὁ Ἐπιλοχίας Μόρρις
Ὁ Κος Σάμψων
Κυρία Οὐάιτ

Ἐποχὴ σύγχρονη

Ἡ σκηνὴ στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου

ΠΡΑΞΙΣ Α'

Δωμάτιο ἰσόγειο, εἶδος τραπέζιας, Ἀριστερὰ
2ο παράθυρον πρὸς τὸ δρόμον. Ἀριστερὰ 3ο ἡ εἰσο-
δος μετὰ ἀμπάρα καὶ σέρτη. Ἀριστερὰ 1ο μπουρφές
μετὰ διάφορα γυαλικά κλπ. Δίπλα κιθάρα. Δεξιὰ
2ο σκάλα μετὰ 2—3 σκαλιὰ πάει στὸ ἄνω πάτωμα.
Δεξιὰ 1ο θερμάστρα ἀναμμένη. Στὴ μέση τοῦ δω-
ματίου τραπέζι καὶ γύρω καθίσματα. Εἶνε νύχτα.
Λάμπα ἀναμμένη στὴ μέση τοῦ τραπέζιου.
Στὸ ἀνοιγμά τῆς αὐλαίας ἡ κυρία Οὐάιτ καθι-
σμένη κοντὰ στὴ θερμάστρα ἐπιδριχνόμην καλῶς.
Στὴ φωτιὰ χύτρα μετὰ νερό. Ὁ Οὐάιτ καὶ ὁ Ἐρ-
μπερτ παίζουν σκάκι στὸ μεσαῖον τραπέζι.

ΣΚΗΝΗ 1η

Οὐάιτ — Ἐρμπερτ — Κα Οὐάιτ

Οὐάιτ. — Ἀ, Ἐρμπερτ, παιδί μου, αὐτὴ τὴ
φορὰ σὲ κρατῶ στὰ γόδα, ἔ;

Κα Οὐάιτ. — Κέρδισες;

Ἐρμπερτ. — Ὁχι, ὅχι δὲν τελειώσαμε. Δὲν ἔ-
χασα ἀκόμη. (Στὸν πατέρα του) Ὁρίστε... δὲν
προσέχεις καὶ πῶχας τὸ κομμάτι.

Οὐάιτ. — Ἀ, ναι... δὲς μου τὸ πίσω... (θέλει νὰ
τοῦ τὸ ξαναπαίξῃ).

Ἐρμπερτ. — Ὁχι, ὅχι... Τί πωλεῖς. Ἐτοί εἶνε
τὸ σωστό.

Οὐάιτ. — Τὸ σωστό. Τὸ σωστό. Ἐμεῖς παίζουμε
γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα.

(ἄνεμος)

Κα Οὐάιτ. — Τ' ἀέρας!

Ἐρμπερτ. — Αὐ τοί.

Οὐάιτ. — Ὁ γέρο-Μόρρις δὲν θάρρη σήμερα,
ν' αὐτὸ τὸν καιρὸ.

Ἐρμπερτ. — Μα... (σκηνοῦνται).

Οὐάιτ. (σπρώχνει τὸ σκάκι δύσθυμα). — Νὰ τι
θὰ πῇ νὰ κάθεται μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν. Δὲν ἔρ-
χονται οἱ φίλοι νὰ σοῦ κρατήσουν συντροφιά τὸ
βράδυ καὶ γιὰ μόνον διασκεδάσαι ἔχεις αὐτὸ τὸ σι-
χήμενο παιγνίδι.

Ἐρμπερτ. — Μὴν ἀνησυχῆς, πατέρα, ὁ ἐπιλο-
χίας Μόρρις θάρρη.

Κα Οὐάιτ. — Ὡς τόσο δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ
ἕνα βράδυ χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸ γέρο-Μόρρις...

Ἐρμπερτ. — ...καὶ ν' ἀκούσῃ τις ἱστορίες

του.

Κα Οὐάιτ. — Κι' ἔτσι εἶν' ἐδῶ, ὁ Ἐρμπερτ καὶ
σὺ ὁλοένα τὸν κοροϊδεύετε. Μὰ στὸ τέλος θὰ τοῦ
πάρῃ μυρωδιά καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσῃ περὶ ἐδῶ
μέσα.

Οὐάιτ (ποῦ σηκώθηκε καὶ πήγε στὸ παράθυ-
ρον). — Ὁραῖο μέρος τὸ Φούλχαμ! Μάλιστα! Κί-
ταξες δρόμοι... ἀληθινὸς χειμάρρος ἀπὸ λάσπη. Ἀ-
δύνατο νὰ πλησιάσῃ ἄνθρωπος στὸ σπῆτι μας. Μὰ
εἰμῶνα, ὁλέπεις, οἱ μόνον πού καθόμαστε σ' αὐτὸ
τὸ δρόμο, κ' ἔτσι δὲν σκοτίζεται ὁ δῆμος... κατὰ-
στασις...

Κα Οὐάιτ. — Ἐλα τώρα, μὴν γκρινιάζεις γιατί
ἔχασες... Ὁχι, καλὴν εὐρίσκει.

Οὐάιτ. — Τί; Ὁχι, καλὴν εὐρίσκει αὐτοῦ; Τί θὰ πῇ
αὐτό; (γελᾷ) Ὡστε, σὰν νὰ λέμε, ἐστὶν τὰ μαν-

τεύεις ὅλα... δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κρύψῃ κανεὶς τὸ
παραμικρό.

Κα Οὐάιτ. — Μὰ εἶνε τώρα 30 χρόνια πού ζο

